

dende Obligation indsættes en Bestemmelse, sigtende til at paadrage Arvingerne dette solidariske Ansvar.

Sasle: Maatte jeg blot med Hensyn til den første Bemærkning, som den høitærede Minister fremkom med, sige, at lige saa meget som den taler for Arvingerne, lige saa meget taler den ogsaa for Kreditorerne. Naar den høitærede Minister nævnte, at der er Gjældsposter, med Hensyn til hvilke man kan forpligte sig og sine Arvinger, saa er der ogsaa en hel Del Gjældsposter, ved hvilke det ikke er Udsældet, f. Ex. Gaandværksregninger, det forekommer mig nemlig at være et nærliggende Exempel at tage disse. Der er mange Mænd, der ere meget solide og ordentlige i deres Pengelager, men som dog tage paa Regning. Naar vedkommende Gaandværker senere faar Dødsfaldet at vide, maaske ikke førend ved den Tid, han ellers vilde indkræve sine Penge, skal han søge sin Betaling hos hver enkelt Arving. Da den høitærede Minister har lagt Vægt paa, at Proklama vil udsætte et Boes Slutning, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at Arvingerne jo efter § 51 faae en meget betydelig Indflydelse paa Boets Behandling. Jeg kan derfor ikke tro, at det, at et Proklama bliver udstedt, vil kunne udhale en foreløbig Udløsning af Boets Midler saa meget; naar Arvingerne ønske at faae et betydeligt Forstud, vil jo Skifteretten kunne give det. Et Proklama ikke udløbet, og der er stor Sandsynlighed for, at der ingen Gjældsposter er, vil der jo ikke være nogen Grund til at tilbageholde nogen betydelig Del af Arven til de mulige Fordringer, der kunne anmeldes. Jeg tror derfor ikke, at det kan siges, at Arvingerne vilde lide noget Betydeligt derved, at der paalægges dem et solidarisk Ansvar, saafremt de ikke ville udstede et Proklama, og paa den anden Side tror jeg, at det er den billigste Fordring, at Kreditorerne dog faae Nys om, at deres Debitor er død, eller ogsaa at Boet veddlever at heste paa en saadan Maade, at der er Rimelighed for, at de kunne faae deres Gjæld betalt.

Syenbøll: Jeg har deltaget med Mindretallet i at stille det Forslag, der nu senest er blevet omhandlet, nemlig Forslaget under Nr. 42 b, og naar jeg ønsker at gjøre nogle Bemærkninger dertil, tør jeg bede dem ogsaa bragte i Anvendelse paa et Forslag, der senere kommer under Forhandling, nemlig det af det samme Mindretal under Nr. 50 stillede, der i og for sig er det samme Forslag med Undtagelse af, at Endrings-

forslaget under Nr. 42 b angaar Boer, der sluttes af Skifteretten, hvorimod Endringsforslaget under Nr. 50 angaar Boer, der behandles ved privat Skifte. Disse to Endringsforslags Skjebne maa formentlig blive den samme, og jeg mener derfor, at de Bemærkninger, der fremsføres for det ene, ogsaa blive gjældende for det andet. Den høitærede Minister vilde ikke gaa ind paa Endringsforslaget under Nr. 42 b og erklærede, at det var et Spørgsmaal, om der var Grund til nu at forandre en Praxis eller Retregel, der har bestaaet i flere Hundrede Aar, og hvorefter jeg vil indrømme, man maaske ikke hidtil har sporet væsentlige Ulemper. Jeg besvarer dette Spørgsmaal med Ja og skal være saa fri at fremsætte nogle Bemærkninger i saa Henseende. Naar man siger, at den ommeldte Retregel har været gjældende i flere Aarhundreder, og at der ikke har været sporet væsentlige Ulemper deraf, tørde det vel være, fordi det har været fastslaaet i Folkets almindelige Bevidsthed, at det er et reiserdigt Krav, at man skal betale sin Gjæld, førend man arver. Den erede Ordfører gav mig et udmærket Argument i Hænde ved en Ytring, der maaske gik flere af de erede Medlemmer forbi, men som jeg bed Mærke til. Han sagde nemlig, at Danske Lov 5—2—83, der indeholder den Regel, der nu er optagen i Forslaget under Nr. 42 a, at Arvingerne kun skulle svare til Gjælden, som de tage Arv til, ikke kendes af Vægmand. Deri havde vi en ypperlig Forklaring paa, hvorfor denne Bestemmelse ikke hidtil har medført væsentlige Ulemper. Denne Bestemmelse, der i Praxis har været temmelig ukjendt, i Forbindelse med, hvad jeg nys nævnte, at der er en almindelig Følelse, der tilsiger at betale Arveladereens Gjæld, førend man selv tager Noget, har gjort, at der under de nu bestaaende Forhold ikke vil være nogen Betænkning ved at bibeholde Reglen. Naar vi imidlertid friske Reglen op i et nyt Lovforslag, kommer den til en ganske anderledes klar Opfattelse i den almindelige Bevidsthed, og naar vi i Forbindelse dermed erindre, at Forholdene, som de ville stille sig, naar det foreliggende Lovforslag bliver til Lov, i denne Henseende vilde blive ganske anderledes, end de vare tidligere, nemlig paa Lovens Tid, tror jeg nok, man kan reise det Spørgsmaal, om vi ikke vilde kunne frygte for, at denne Regel vil blive benyttet af Arvingerne til Kreditorernes Glæde. Med Hensyn til Spørgsmaalet i sin Almindelighed maa det jo erindres, at der paa Lovens Tid ikke var den Flygtighed, hverken ved Arvingerne eller ved Kreditorerne, som der nu